

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICĚ ★ ★ ★ 4/2011

MUDr. Dalibor Stejskal, KCLJ, CMLJ * 7. 1. 1936 – † 20. 12. 2011

Na sklonku adventu nás překvapila smutná zpráva. V úterý 20. prosince odešel na Věčnost dlouholetý člen našeho Řádu rytíř MUDr. Dalibor Stejskal, KCLJ, CMLJ.

Borek Stejskal se narodil 7. ledna roku 1936. Jeho rodiči byli MUDr. Dalibor Stejskal a Marie Antonie, rozená Vesecká z Vesce. Borkův otec v té době pracoval jako praktický lékař v Hořepníku. Poté působil na I. chirurgické klinice v Praze a nakonec byl do roku 1975 primářem chirurgického oddělení nemocnice v Klimentské ulici. V otcově linii je Borek již pátou lékařskou generací. Po matce pochází ze starého českého rytířského rodu, jehož rodokmen sahá až do 13. století.

Středoškolská studia absolvoval s vyznamenáním na gymnáziích Na Smetance a v Londýnské ulici v Praze na Vinohradech. Po maturitě byl přijat na Lékařskou fakultu UK, kterou absolvoval rovněž s vyznamenáním. Promoval v roce 1960.

Po promoci nastoupil na radiologické oddělení nemocnice v Jindřichově Hradci. Zde získal nejen skvělé znalosti z radiodiagnostiky, ale i z jiných medicínských oborů. Pro svou další praxi si nesl zásadu nutnosti těsné spolupráce diagnostické a klinické medicíny.

Od roku 1964 působil na 1. radiodiagnostické klinice Fakultní nemocnice v Praze. Odtud v roce 1966 odešel do železniční polikliniky v Myslíkově ulici. V roce 1967 pak přešel do nové Železniční nemocnice v Italské ulici, kde se stal primářem rentgenologického oddělení. Toto oddělení vybudoval prakticky od nuly ve špičkové radiodiagnostické pracoviště. Zavedl zde řadu nových diagnostických metod, včetně ultrasonografie, která v té době u nás začínala.

V roce 1990 se MUDr. Stejskal stal ředitelem Železniční nemocnice. Tuto funkci zastával do roku 1997. Pod jeho vedením se z této nemocnice stalo špičkové, ekonomicky prosperující a moderně vybavené zdravotnické zařízení. Z jeho iniciativy neslo v té době název Svatováclavská nemocnice. Poté působil jako šéf poradců ministra zdravotnictví. Po odchodu z této funkce zůstal externím poradcem ministrů zdravotnictví bez ohledu na jejich stranickou příslušnost. Dlouhá léta byl členem představenstva Asociace malých a středních nemocnic. Působil jako viceprezident Unie zaměstnavatelských svazů, byl členem správní rady Všeobecné zdravotní pojišťovny. Založil rovněž humanitární Svatováclavskou nadaci.

Krátce po převratu založil spolu s Petrem Placákem a několika dalšími nadšenci monarchistické hnutí Koruna Česká. Ustavující

shromáždění se konalo v divadle na Smíchově (tehdy „Realistickým“). Zde jsem Dalibora de facto poprvé potkal. Řadu let stál dr. Stejskal v čele tohoto sdružení, jež se posléze změnilo v politickou stranu. Cílem českých royalistů je obnova monarchie v našem státě v duchu jeho slavné tisícileté monarchistické tradice, jež kontrastuje s neslavnými 90 lety republiky. Dalibor se ale otevřeně distancoval od prohabsburského legitimismu, který je v současnosti dominujícím myšlenkovým proudem Koruny České.

Borek se hrdě hlásil k evangelické tradici své rodiny. Byl však široce ekumenicky otevřený a vymykal se tradičnímu denominacímu zařazení. Vždy hledal to, co mají křesťané společné.

V praxi to naplňoval především službou bližním, jež byla prioritou jeho osobní spirituality. Borkova paní, MUDr. Hana Šrámková, převzala po svém manželovi primariát na rentgenologickém oddělení Železniční nemocnice. V současnosti působí jako ředitelka hospice. Obě jejich dcery, Veronika Jitka a Andrea Marie, jsou rovněž lékařky.

Kolem poloviny 90. let se MUDr. Dalibor Stejskal stal členem Řádu svatého Lazara. S nadšením se zapojil do jeho zdravotnických a humanitárních aktivit. Od počátku byl stoupencem zřízení hospice pro pacienty v terminálním stadiu onkologických

chorob. Má nemalou zásluhu na tom, že se podařilo Hospic Štrasburk v Bohnicích vybudovat. Dlouhá léta působil ve funkci řádového špitálního. Prostřednictvím Svatováclavské nadace podporoval i další řádové aktivity, například plzeňský Hospic sv. Lazara a Lazariánskou pomocnou službu. Jeden čas byl ředitelem bohnického hospice. Až do své smrti byl předsedou jeho správní rady jako vrcholný statutární zástupce občanského sdružení Hospic – Štrasburk. Z jeho iniciativy se podařilo otevřít a zahájit úspěšně provoz dalšího pražského hospice pod hlavičkou o.s. Hospic Štrasburk, a to v Malovické ulici na Spořilově.

V zásadních věcech vystupoval Borek nekompromisně. Měl ve zvyku říkat ostatním svůj názor do očí, i když jim to ne vždy bylo milé. Byl bojovníkem s otevřeným hledím. Podle těchto zásad jednal i v době řádového rozkolu v roce 2004. Svým podílem přispěl i k dovršení sjednocovacího procesu v našem Řádu. Dovedl mistrně moderovat nejrůznější porady a diskuse. Každému dal dostatek času a prostoru k vyjádření názoru, ale dokázal udržet spád jednání a navrátit diskutující k tématu.

V posledních letech mu stále se zhoršující zdravotní stav a selhávající zrak nedovolovaly plně se zapojit do řádové činnosti. Ale do

poslední chvíle byl se všemi v kontaktu, chtěl být o všem důležitějším informován a rád přispěl radou. Na důležitá řádová fóra a především na jednání o.s. Hospic Štrasburk a jeho správní rady se vždy nechal dovézt, přestože mu to působilo čím dál větší zdravotní potíže.

S Daliborem jsme se rozloučili uprostřed vánočního oktávu 28. prosince v evangelickém kostele sv. Martina ve zdi na Starém Městě. Pohřební obřad vykonal Borkův dlouholetý přítel profesor ThDr. Petr Pokorný, DrSc., z Evangelické teologické fakulty UK. Bohoslužbu zahájil slovy 23. žalmu. J. E. velkobaili profesor dr. Aleš Bluma, GCLJ, poděkoval zemřelému za jeho činnost v Řádu a na humanitárním poli. V kázání se pak prof. Pokorný zamyslel nad posláním lékaře jako služebníka bližních a tím i jako Božího služebníka. Ve zcela zaplněném chrámu se kromě rodiny a příbuzných shromáždila početná skupina členů našeho Řádu, monarchisté, kolegové – lékaři a řada Borkových přátel a známých. Před rakev jsme umístili Daliborovy řádové dekorace a vyznamenání. Mezi množstvím květin ležela i kytice se zelenou stuhou s nápisem „Atavis et Armis“, věnec od zaměstnanců Hospice a mimo jiné i kytice s nápisem „Koruna Česká svému zakladateli“.

Mohl bych nyní zakončit obvyklým R.I.P. Ale to by bylo málo. Odešel rytíř, dobrý lékař, náš bratr v Kristu a dobrý přítel. A především dobrý člověk. Svůj život naplnil službou a prací pro druhé. Naším úkolem je pokračovat v jeho díle, především v oblasti humanitárního a charitativního poslání našeho Řádu. Děkujeme Pánu za Borkův život. Věříme, že Borek už smí pohlížet na Jeho tvář. MUDr. Vladimír Němec, KCLJ.

Vážený bratr Petr J. Jílek 23. listopadu 2011

*ORDRE DE SAINT AUGUSTIN, VICARIAT CONGO, A.S.B.L.,
18E RUE LIMETE, KINSHASA*

Vážený bratře,

já, otec Martin Banga, O.S.A., píši z augustiánského vikariátu v Kongu (Demokratická republika Kongo), jehož jsem v současnosti vikářem. Podle zprávy, kterou jsem obdržel od mého předchůdce, br. Michela Mivunguba, O.S.A., který je nyní v našem mezinárodním školicím středisku v Nairobi, náš vikariát obdržel v posledních letech z Prahy velkou finanční podporu pro formaci našich mladých bratří, kteří studují teologii na vysoké škole Tagnaza v Nairobi, jmenovitě Julese Nugu, Oliviera Gangola, Emmanuela Gimiko, Jeana de Dieu Ondogo, Bruna Mwazuba, Josepha Asumani, Jacquese Bangbasa. Především bych chtěl poděkovat Vám všem za Vaši podporu našich bratří. Bohužel jsem tak nemohl učinit dříve, poněvadž jsem v posledních několika měsících pobýval mimo rozsah síťového pokrytí.

Dovolte mi nyní požádat, je-li to možné, aby se podpora studentů od nynějška orientovala na klášter sv. Rity v Kinshase, kde máme v současnosti 13 bratrů, kteří studují filosofii a teologii. Tuto prosbu vyvolal fakt, že německá augustiniánská provincie souhlasila, že od tohoto roku bude plně hradit všechny poplatky, spojené se studiem našich studujících bratří v Nairobi. V Kinshase máme stejné finanční problémy, a proto věříme, že by to našim bratřím velmi pomohlo.

Věřím, že se naše prosba setká s Vaším uznalým pochopením a bude vyslyšena.

Bratrsky Váš

Fr. Martin Banga Ayanyaki, O.S.A.

Sonet pro rok 2012 i další roky

Znaven tím vším, já chci jen smrt a klid,
jen nevidět, jak žebrá poctivec,
jak dme se pýchou pouhý parazit,
jak pokříví se každá dobrá věc,
jak trapně září pozlátka všech poct,
jak dívčí cudnost brutálně rve chťič,
jak lidskou slušnost korumpuje moc,
jak zchromlá vláda na nás bere bič,
jak umění je pořád služkou mocných,
jak blbost zpupně schopným poroučí,
a prostá pravda je všem jen pro smích,
jak zlo se dobru chechtá do očí.

Znaven tím vším, už chci být, lásko, v hrobě,
jen nemuset tím sbohem dát i tobě.

Pokud Vás oslovila aktuálnost básně a ptáte se, který mladý talentovaný autor dokázal tak přesně vyjádřit naši prohnílou dobu, pak vezte, že to byl William Shakespeare. Tento jeho sonet je starý 400 let. Co z toho plyne? Že neprožíváme žádnou novou krizi identity, kultury, vztahů a čehokoli dalšího. Pravda je, že lidé jsou – alespoň soudě dle velkého mistra – pořád stejní, tak hlavu vzhůru a nenechme se otrávit!
Petr Jílek, KCLJ

Řádový den Východočeské komendy v Horním Jelení

Východočeská komenda svaté Zdislavy Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského prožila řádový den v kostele Nejsvětější Trojice v Horním Jelení a na zámku Adama hraběte z Bubna a Litic.

Členové řádu absolvovali mši svatou na počest patrona řádu svatého Lazara a requiem za zakladatele kostela Heřmana z Bubna Varliča. Mši celebroidal kaplan řádu Pater mgr. Jan Kunert. Na varhany koncertoval mistr mgr. Jan Fajfr.

Po bohoslužbě se účastníci přemístili do

zámku, kde velitel komendy PaedDr. Augustin Karel Andrlé, KLJ-J, zhodnotil činnost komendy za rok 2011. V průběhu večera si účastníci poslechli houslové duo ve složení Ayako Noguchi a Romana Konečného z Národního divadla v Praze.

Řádového dne se zúčastnili i významní hosté, člen řádu ze SRN Ernest Josef hrabě Finta von Haralyi-Pávai, ing. Jaromír Olšovský, KLJ-J, Adam hrabě z Bubna-Litic a někteří další členové Českého bailiviku a hosté.

PaedDr. Augustin K. Andrlé, KLJ-J

Koncert na zámku

Účastníci řádového dne v kostele Nejsv. Trojice v Horním Jelení

Pracovní setkání Olomoucké komendy

7. 12. 2011 byla v Olomouci zahájena komturem prof. PhDr. Milošem Traplem, CSc., KLJ., první schůze Olomoucké komendy. Profesor Trapl představil čtyři nové žadatele o členství: Vladimíru Maškovou, úřednici magistrátu města Olomouce, prof. MUDr. Michaela Houdka, CSc., přednostu neurochirurgie při FN Olomouc, Ing. Jaroslava Havelku, ředitele Obchodní a průmyslové komory v Olomouci a RNDr. Ladislava Šněvajse, náměstka olomouckého primátora. Bailiv upřesnil, jaké formální záleži-

tosti musejí uchazeči předložit, aby mohli být považováni za postulanty.

Olomoucká komenda se musí podle slov komtura Trapla rozvíjet. Proto je nutné, aby po organizačních potížích, které se již vyřešily, mohla přijímat další vhodné kandidáty na členství. Teprve silná základna Olomoucké komendy může zajistit vhodné fungování do dalších let. Zaměření Olomoucké komendy bude hlavně v oblasti kulturně charitativních akcí pro potřebné. Dne 5. srpna 2011 bylo u Ministerstva

vnitřní ČR zaregistrováno občanské sdružení Svatolazarská komenda Olomouc (IČ 22899285). Právě od tohoto data se komenda stala nezávislým právním subjektem, stejně jako je tomu v Prostějově. V roce 2009 dostala komenda dar od Prostějovské komendy 10 000 Kč a v roce 2011 od komtura Miloše Trapla 10 000 Kč a náčelníka Generálního štábu AČR a Agentury GALIA 50 000 Kč.

V současné době je na účtu Olomoucké komendy 48 500 Kč.

Řádový den při příležitosti svátku našeho patrona sv. Lazara v Prostějově

Sedmnáctého prosince proběhlo v Prostějově setkání členů řádu z Prostějovské komendy a Brněnské delegace. Setkání začalo v sídle našeho skladu rehabilitačních pomůček na Hacarově 2. Přítomní byli seznámení paní Zapletalovou s fungováním půjčovny a současným stavem věcí. Podle slov paní Zapletalové je o pomůcky mimořádný zájem. Proto bude Prostějovská komenda i nadále podporovat činnost půjčovny, která slouží nejširší veřejnosti. V nejbližší budoucnosti nás čeká rozšíření služeb a další zkvalitnění poskytovaného sortimentu pomůček. Zcela mimořádný zájem je například o elektrické postele, kterých máme velký nedostatek.

Následoval přesun auty do areálu bývalé nemocnice na ulici Lidická, kde máme externí sklad, z něhož neplatíme nájem. Členové komendy se seznámili se zabezpečením tohoto skladu, které provedl prostějovský sekretář PhDr. Vařeka po útocích vandalů v červnu 2011. Bratr Karel Valter nám ukázal kapli, kde slouží mše svaté pro zdejší seniory a postižené. Pak následoval výklad ředitele domova důchodců

pana Buzziho, který pochválil spolupráci našeho Lazariánského servisu s domovem důchodců. Ta se ukazuje jako velmi potřebná, zejména v duchovní oblasti, kde máme co nabídnout. Hlavní tíha tohoto úkolu bude na bratru Valterovi. Vlastní jmenování nového komtura proběhlo v kostele sv. Petra a Pavla v Prostějově. Ekumenické bohoslužby se zúčastnili všichni členové Prostějovské komendy a Brněnské delegace. Bohoslužbu vedl bratr Luděk Korpa a místní farář Wladyslaw Mach, SDS. Dále zde byli přítomni osobní přátelé nového komtura Miroslava Pišťáka z řad české generality. Celé jmenování se neslo v důstojném duchu. Nový prostějovský komtur uvedl ve své řeči, že se bude snažit nadále podporovat rozvoj Prostějovské komendy a její spolupráci

s dalšími částmi Moravsko-slezského bailivku. V budoucnosti nás podle slov komtura čeká nelehká práce, která bude muset reagovat na požadavky potřebných, zvláště při současné zhoršující se sociální situaci. Nemůžeme jako Řád zůstat lhostejní k potřebám těch nejpotřebnějších, kteří o naši pomoc stojí.

Ekumenická bohoslužba byla zakončena společnou modlitbou za nového prostějovského komtura. Přejme mu tedy hodně sil v novém náročném úřadu.

PhDr. Marek Vařeka, PhD, OLJ

Před kostelem sv. Petra a Pavla

Společenské odpoledne členů Plzeňské komendy OSLJ k 93. výročí vzniku republiky

U příležitosti 93. výročí vzniku České republiky a „Dne stromů“, který byl na tento den vyhlášen Nadací „Partnerství“ uskutečnili členové Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského slavnostní zasazení pamětních stromů.

Akce se zúčastnila řada hostů, mezi nimiž nechyběl např. prefekt Plzeňské prefektury Řádu sv. Huberta Ing. Tomáš Hána ze Svinné s manželkou, členové Zemské stavovské rodové unie a místní obyvatelé.

Prostory k zasazení poskytla PhDr. Hana Gerzanicová, členka Řádu sv. Václava.

Po slavnostním zahájení byla nejprve zasazena za Zemskou stavovskou unii – Rodový kraj Plzeň na přání hostitelky pamětní lípa a v krátkých proslovech jednotlivých účastníků připomenuty významné mezníky v naší společnosti. Komtur Plzeňské komendy chev. mgr. Václav Voříšek, KLJ, CMLJ, ve svém projevu m.j. uvedl, že jsme si nedávno připomněli 20. výročí návratu Českého velkopřevorství z exilu. V roce 2012 pak oslavíme 75. výročí obnovení činnosti našeho Řádu v Českých zemích (1937).

Následovalo zasazení dubu za Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského a posléze javoru za Řád sv. Huberta. Akci doplnilo vyzvánění zvonu kostela Věch svatých v Plzni-Roudná, který nechala odlít

PhDr. Hana Gerzanicová na počest svých předků.

Akci, která se všem líbila, podpořilo krásné slunečné počasí.

Cfr. Antonín Urbánek, CLJ

Řádový den v Praze

Členové Pražské komendy a Komendy svatě Anežky České jako každý rok i tentokrát společně oslavili svátek našeho řádového patrona bohoslužbou v klášteře augustiniánů na Malé Straně. Sešli jsme se zde v neděli 18. prosince. Mši svatou v kapli svatě Doroty celebroidl otec Juan Provecho, OSA. V přímlovkách vzpomněl na bývalého prezidenta ČR Václava Havla, který toho dne odešel na Věčnost. Na bohoslužbu navázalo vyzvánění všech pražských zvonů na jeho počest. Poté následovalo neformální posezení s pohoštěním, které jsme rovněž zahájili uctěním památky zesnulého prezidenta.

VN

Zasazení pamětního řádového dubu v Plzni

O svatolazarských uniformách aneb proč má střední Evropa výjimku

Z materiálů, které jsou mi k dispozici (Bulletin du Grand Magistere) z roku 1967, vydané v Paříži, se o uniformách lze dovědět z předpisu velmistra Františka Salvatiho (1578–1586). Další známá kodifikace je až od velmistra Františka Bourbona, vévody sevillašského (1930–1952).

Slavnostní uniforma se ve třicátých letech minulého století podobala úboru papežských rytířů z ponapoleonských časů, které odpovídají tehdejšímu vkusu a reformě těchto řádů papežem Řehořem XVI. (1831–1846). Sevillašský vévoda František Bourbon je tehdy v uniformě, dnes odpovídající rytířům řádu Krista, zobrazen jako jediný, jehož lze dohledat.

Za svatolazarskou uniformu z druhého předpisu, tedy z let třicátých se považovalo dvouřadé sako se zeleným smokingovým límcem, černými kalhotami téhož typu s bílou brigadýrkou na hlavě. Podle sdělení velkokancléře Coutanta de Saisseval, šlo o uniformu přizpůsobenou francouzskému námořnictvu, jehož dřívější součástí byla v minulosti i řádová flotila. Britové ovšem brigadýrku nenosili nikdy a Skotové pak baret s pérem a kiltové nohavice či sukni.

J. E. velmistr v uniformě španělského typu

Česká uniforma se objevuje nejprve v roce 1941 na prvním referendáři Jiřím Weyrovi. Jde o bílou uniformu se stojatým zeleným límcem stříhu a formy z doby rakousko-uherského mocnářství. Ostatní členové velkopřevorství i s knížetem Schwarzenbergem nosili při slavnostních příležitostech jen frak. Posléze byla pro potřeby a vkus středoevropanů z iniciativy rakouského lazariánského kancléře Ericha Feigla, který byl Weyrovou uniformou inspirován, navržena a jeho bailivem baronem Edmundem Hammerem schválena stejná řádová uniforma. Koncem roku 1974 jsem se s Hammerem dohodl o tom, že čeští rytíři budou mít okraj stejnokroje lemován modře, Rakušané červeně a Maďaři zeleně. Byla šita vídeňskou firmou Simeyer na podzim roku 1975 a poprvé užitá při příležitosti vysvěcení nové komendy v Lilienfelderhofu dne 20. 9. 1975. Pařížské vedení řádu tuto modifikaci připustilo nerado, ale po jistém tlaku barona Hammera ji tolerovalo.

Opasky na uniformu jsou novum z téhož roku. Mají zlatou záklopovou přezku pro rytíře a stříbrnou pro ostatní. Jsou zhotoveny z vyztuženého zeleného sametu. Rytíři měli původně opasek celý zelený, komtuři uprostřed s úzkým zlatým páskem cca 1 cm širokým, velkokřížníci pak se zlatým páskem širokým 3,5 cm (jako na límci). Co se týče přehozových plášťů. Byly stejné jako za první republiky, jen s tím rozdílem, že zelený kříž nebyl zlatě lemován jako nyní, ale šlo jen o jeho našití na černé sukno. Materiálem nebyl samet, ale zelené kulečnickové sukno. Hodnostní označení se v době prvního velkopřevora na límci nepoužívalo. Příslušnost k té, či oné hodnostní kategorii byla vyjádřena nošenou insignií. Pokud jde o pokrývku hlavy, šlo o dvourohý klobouk (bicorne) s pérovým okrajem. Pro velkokřížníky bílým, pro rytíře s černým a pro ostatní do hodnosti komandéra bez ozdoby. Mezi stupněm komandér a rytíř „komandér“ bylo ze stejného základu rozli-

Uniformy makedonského typu

šováno foneticky. Rytíř a vedoucí komendy byl krátce komturem. Uniformní předpis za první republiky sepsán nebyl. Na zlaté ozdoby měli právo pouze rytíři. Ostatní pouze na ozdoby stříbrné.

Hodnostní označení na uniformách s vysokým límcem z roku 1975 bylo u velkokřížníků 3 zlaté křížky na zlaté portě obepínající celý límec (jako na generálských uniformách rakouských), u komturů dva zlaté křížky na zlaté portě krácené (jako u rakouských štábních důstojníků), u rytířů na stejné krácené portě jeden křížek. U ostatních členů, důstojníků a komandérů byla plánována stejně široká porta stříbrná krácená, tj. 3,5 cm s jedním, dvěma a třemi stříbrně lemovanými křížky. V praxi, pokud je mi známo, nikdy použita nebyla. Šlo o celkem nákladnou záležitost a aktivní řádoví členové se vždy rozhodli s pořízením uniformy vyčkat až do stupně rytířského.

Zatímco Maltézští rytíři, rytíři řádu Božího hrobu, řádu Německých rytířů a dalších legálních organizací mají svůj uniformní předpis vyřešen a osobní modifikace se nepřipouští, svatolazarské rytíři se žádnému pravidlu nepřizpůsobili. Tak je možno i dnes vidět ve stejné národní organizaci uniformy francouzského i rakouského typu. Zdá se, že osoby vyšší postavy volí uniformu se stojatým límcem a naopak. Tendence ozdobit se něčím navíc je v každém uniformovaném útvaru zřejmá od

pradávná. K úsměvným episodám patří i snaha člena rady exilového ČVP v roce 1976, říšského rytíře Alexandra von Freyer, který se vypravil do Paříže za hrabětem Kinským, aby bez mého vědomí jemu a ostatním rytířům povolil zavedení jezdeckých holínek s ostruhami. Zanedlouho po té přešel do švédského bailiviku.

Pobočné ozdobné zbraně, i když s nimi bylo v roce 1975 počítáno, se nikdy neujaly. Běžně se však používaly hlavně v bailiviku skotském. Jedinou vyjimkou v ČVP byl rytíř Ludvík Treček, člen naší německé exilové delegace.

V Moravskoslezském bailiviku ctíme zásadu, že méně je více. Pláště, které jsou

obvyklou výbavou všech členů, mají zelené kříže bez zlatého lemování, tak jako za první republiky. Zlato mohou použít až rytíři s udělenou výjimkou komandérů, kteří zastávají vysokou funkci v komendách, vždy tehdy, když otázka rytířství je jen časovou záležitostí.

PhDr. Jiří Pořízka, BSc, GCLJ

Uniforma francouzského typu

Uniforma středoevropského typu

Řádový plášť

Připomínky k ideové orientaci Řádu

Při říjnovém zasedání velké rady se projednával návrh Řádu kandidatury, postulátu a přijímání členů, který je snahou o eliminování problémů s nepřizpůsobivými členy Řádu a upřesnění organizačních pravidel.

V tomto ohledu je však potřeba značné obezřetnosti. Řád v Čechách je malou organizací bez profesionálního aparátu a s omezenými zdroji materiálního zabezpečení, ale s poměrně komplikovanými pravidly. Jen Ústava, Stanovy a Ústrojí předpis zahrnují okolo dvaceti stran textu. Tyto okolnosti mnohé kritizované nedostatky omlouvají. A naopak je třeba si uvědomit, že pedantské trvání na striktním dodržování všech předpisů by mohlo vést k tomu, že by se veškerá kapacita činnosti Řádu vyčerpávala formalitami. Další množování pravidel může vést k tomu, že v Řádu budou mít zájem pracovat pouze byrokratické typy lidí, a že se pravidla budou obcházet výjimkami, antedatováním a jinými způsoby.

Na velkých radách i při jiných akcích Řádu se řeší převážně organizační a personální záležitosti jako platby příspěvků, organizační zajištění investur, účast na akcích, dodávání knoflíků, prodej obrazů, spory s konkurencí atd. Zato na ideové otázky o smyslu a cílech Řádu nezbývá čas. Z roz-

hovorů s členy Řádu jsem zjistil, že většina považuje Řád za obecně charitativní organizaci a nemá ani tušení o tom, že prvním cílem Řádu je podporovat a bránit křesťanskou víru, a že na druhém místě je podpora křesťanů ve Svaté zemi.

Někteří o existenci těchto bodů vědí, ale odpovídají tím, že si vybrali jako své zaměření charitu, která je skutečně obsažena ve třetím bodu cílů Řádu. My si však činnosti a situace, ve kterých se v průběhu života očitáme, můžeme vybírat jen ve velmi omezené míře. Každodenně jsme konfrontováni s tím, jak se děti vrací ze škol indoktrinované propagandou homosexuality a potratů, v masmédiích probíhala vlna zuřivých útoků na církev kvůli zneužívání dětí, nezadržitelně postupuje legitimizace eutanázie, opakují se útoky na Vatikán, že se nedostatečně postavil proti fašismu, osvícenský popis středověku jako doby temna jen zvolna ustupuje do rannějších staletí atd. Apologetika křesťanství přitom jednoznačně spadá pod první bod cílů Řádu, a pokud někdo tento bod svévolně ignoruje, tak se často i z pouhé nevědomosti veřejně staví na stranu nepřátel křesťanství, protože věcnou argumentaci prostě nezná.

K tomu, aby člověk mohl vyváženě zhod-

notit křížové výpravy, nepotřebuje být věřícím, ani kulturním křesťanem, dokonce ani konzervativcem. Stačí prostudovat si dějiny Středomoří mezi počátkem šíření islámu po smrti proroka Mohameda a druhým obléháním Vídně a každý se přesvědčí o urputnosti a délce boje mezi islámskou a křesťanskou civilizací a o tom, jak každý územní zisk byl důležitý pro celkový výsledek tohoto zápasu. Rekonkvista (v obecném smyslu znovudobytí) byla někde úspěšná (jižní Francie, Pyrenejský poloostrov, Sicílie, Malta, většina Balkánského poloostrova, Baleáry, Rhodos), jinde neúspěšná (Svatá země, Malá Asie, severní pobřeží Afriky). Samozřejmě netvrdím, že v průběhu řadu století trvajících válek nedošlo k některým excesům a nespravedlnostem. Distancuje se ale někdo zásadním způsobem od Británie kvůli Opiovým nebo Burským válkám? Nebo od Spojených států za dobytí svého území na původních obyvatelích a Mexiku a za pomoc, kterou poskytly při instalaci režimu Lenina a Trockého v Rusku a při budování těžkého průmyslu bolševiků? (http://en.wikipedia.org/wiki/Antony_C._Sutton)

Je třeba mít na paměti, že období křížových výprav a dalších válek proti muslimům bylo

jediným obdobím, kdy se Řád sv. Lazara nějak významněji zapsal do historie. Pokud jde o druhý bod cílů Řádu, podporu křesťanů ve Svaté zemi, tak se obávám, že velká část členů ani neví, jaké území Svatá země zahrnuje, jací křesťané tam vlastně žijí a v jakém postavení se nacházejí. Plnění tohoto bodu není snadné. Je překvapivé, že členové Řádu nejsou o situaci a postojích křesťanů ve Svaté zemi informováni, když duchovní protektor Řádu J. B. Řehoř III. Laham v této záležitosti zastává nekompromisní stanoviska. Nyní bych se vrátil obecně k problematice ideové orientace Řádu. Pokud prohlašujeme, že Řád je v současné době obecnou charitativní organizací, tak souhlas s takovou činností vysloví devadesát pět procent Čechů s výjimkou obdivovatelů Nietzscheho, programových egoistů a podobných extrémů. Ztotožnění s charitou nám proto nijak nepomáhá s výběrem postulantů. Pokud jde o podmínku být praktikujícím křesťanem, tak ta se zjevně dosud nedodržovala, ale ani její dodržování dnes bohužel nezaručuje potřebnou kvalitu členské základny. Spousta praktikujících křesťanů dnes neuznává základní součásti křesťanské nauky a za církev se stydí kvůli pedofilním skandálům, inkvizici, křížovým výpravám, geocentrické teorii a jiným kauzám. Dualismus středověku je dávnou minulostí a absolutistické státy novověku si církev podřídily, což přispělo k tomu, že církev je dnes víceméně v podobném stavu jako celá společnost. Proto ani to, že někdo jde párkrát za rok do kostela, bohužel nezaručuje, že se hlásí k základním idejím křesťanství, a už vůbec ne, že je použitelný pro nějakou smysluplnou činnost. Proto je třeba se při výběru nových členů a práci v komendách orientovat na základní ideové cíle Řádu tak, jak jsou formulované v Ústavě. Jsou pozoruhodně dobře formulované a není potřeba z nich nic ubírat, ani nic přidávat. Nesmíme se nechat mást poukazy mocenské elity na to, že to, že soudobé společensko-politické uspořádání v okruhu západní civilizace je založené na vědeckých poznatcích a že ideologie je záležitostí těch minulých (špatných, nevědeckých) systémů. To o sobě tvrdil každý politický systém, že je založen na univerzálně platných hodnotách. Liberálně demokratická hodnotová orientace, tak jak ji dnes prosazuje vládnoucí mocenská elita je prachspřátá ideologie, založená na nedokázaných předpokladech, vnitřně neprovázaná, záměrně matoucí a střížená na míru mocným. Proto si myslím, že je třeba se při náboru postulantů orientovat především na lidi chytré a zvědavé, odvážně hledající řešení ze

současné fáze úpadku křesťanské (západní) civilizace. Většina lidí nemá tuto problematiku nastudovanou na teoretické úrovni, ale stačí, když u nich pozorujeme zachované zdravé reflexy ve smyslu vědomí potřeby sociální soudržnosti, inteligenci a zvědavost. Potom lze předpokládat, že s nimi bude možné dále pracovat a zasvětit je do problematiky dvacátého prvního století. Procedurální složitost přijímací procedury může řadu zájemců spíše odradit. Dodržování Stanov a dalších předpisů Řádu je nutné, ale v rámci omezených možností je třeba se přednostně zaměřovat na

základní ustanovení Ústavy Řádu a tradici Řádu, jež sahá až k malomocným rytířům bojujícím při rekonkvistě Svaté země. Rekonkvista Středomoří je klíčovou událostí ve vzestupu křesťanské civilizace a přitom nechvalně popisovanou etapou dějin počínaje osvětským dějepisectvím. Proto je třeba o pravdivou podobu dějin svést nemilosrdný boj. Jedná se totiž o úhelny příspěvek historiografie k dalšímu směřování naší civilizace, ačkoli nejhlubší smysl nemusí být v tuto chvíli zjevný. MVDr. Pavel Čermák, OLJ (redakčně kráceno)

Poznámka redakce

Jednotlivé články prezentují osobní názory a stanoviska autorů, které se nemusejí shodovat s názory redakce ani s oficiálními stanovisky Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského.

S radostí jsme přijali zprávu, že Svatý Otec Benedikt XVI. jmenoval pražského arcibiskupa Dominika Duku, OP, kardinálem. Otci kardinálovi jsme jménem našeho Řádu zaslali blahopřání a vyprošujeme mu dary svatého Ducha.

V. N.